

?Durant 4 dies la ciutat es guarneix amb llums, es fan projeccions artístiques en edificis i es creen grans estructures lluminoses a parcs i places?

D'AQUÀ• I D'ALLÀ€. Científica de vocació i per convicció, vaig marxar cap a Lió ara farà tot just un any. En part, empesa per la necessitat de tenir experiència internacional per poder treballar en el món de la recerca a casa nostra i, en gran part, per la curiositat personal de viure en un país diferent. Malgrat que França és un país veí, els Pirineus han actuat de frontera cultural. La llengua, els horaris, l'alimentació i, el sentit de l'humor i la interacció entre les persones són per a mi les diferències més destacades.

Laia Armengot Martínez treballa com a investigadora postdoctoral a l'École Normale Supérieure de Lió, en un laboratori de reproducció i desenvolupament de plantes.

Ara bé, també he pogut trobar algunes similituds entre Manresa i Lió, sobretot el clima (estius calorosos i hiverns freds i humits) i el caràcter reservat de les persones o grups de persones en els moments inicials de presa de contacte. És la tercera ciutat més gran de França. Tot i així, no es respira, ni de bon tros, el ritme frenètic de París. Dos rius força cabalosos, el Roine i el Saona, la travessen. A diferència del que passa a Catalunya, la ciutat viu de cara als rius. Els marges del Roine i del Saona estan adaptats i equipats perquè les persones els puguin utilitzar. Milers de persones hi passen cada dia, tant amb bici com a peu (caminant o corrent), o en patins i patinets, sigui per traslladar-se cap a la feina, l'escola, la Universitat... o bé, simplement, per gaudir d'una estona de lleure tot fent esport. Els vespres d'estiu és també un bon lloc de trobada amb els amics per fer un pícnic, jugar a la petanca i observar la posta de sol o anar a beure en algun dels múltiples vaixells, anomenats peniche, amarrats al llarg de la llera del Roine.

L'oferta cultural de la ciutat és elevada. Hi ha una gran varietat de museus d'art i d'història, però, particularment em crida l'atenció el museu Lumière, parada obligatòria per als cinèfils. De fet, Lió va ser el lloc de rodatge de la primera pel·lícula de la història del cinema, titulada *La sortida dels obrers de la fàbrica*. A més d'aquests atractius culturals, un dels festivals més coneguts i multitudinaris és la Fête des Lumières (o Festa de les Llums). Durant quatre dies la ciutat es guarneix amb llums, es fan projeccions artístiques en edificis emblemàtics i es creen grans estructures lluminoses de temàtica diversa a parcs i places. És un espectacle que val la pena veure. Això sí, no us oblideu d'anar ben equipats per aguantar el fred! Aquesta festa es celebra cada any als voltants del 8 de desembre, el dia de la Immaculada Concepció. La data no va ser escollida a l'atzar, ja que està relacionada amb la veneració de la verge Maria per haver protegit els lionsos dels episodis de pesta del segle XVII.

Com a bona ciutat francesa, és una ciutat gastronòmica. El restaurants tradicionals lionesos s'anomenen *bouchon*, la cuina típica té com ingredient estrella el porc i, us ben asseguro que segueixen al peu de la lletra l'expressió: "Del porc s'aprofita tot!". O en la versió francesa: "*Dans le cochon tout est bon!*". També són habituals els plats que contenen vísceres i tripes. A banda d'això, però, per a les persones més reticents sempre hi ha un ventall d'alternatives. I, és clar, la carta de platsb sempre va acompanyada d'una llarga i exquisida llista de vins francesos.

El riu Roine. Laia Armengot al parc de la Tête d'Or